

ČÍSLO 18, ROČNÍK 1994

SANT´OREMO (TERAMO) 1. KVĚTNA 1993 - PRVNÍ SOBOTA

Moje mateřská přítomnost.

Přemilí synové, dnes vás zvou, abyste zvláštním způsobem prožili své zasvěcení mému Neposkvrněnému Srdci.

Je to nejlepší způsob, jak mi nabídnout tento měsíc máj, který byl v církvi vyhrazen mé zvláštní úctě.

Tento měsíc jsem vám obzvláště blízko a toužím, aby jeden každý z vás pocítil moji mateřskou přítomnost.

Podaří se vám cítit přítomnost své Maminky vedle vás, jestliže budete ochotni jako malé děti dělat všechno společně se mnou.

Modlete se se mnou, pracujte se mnou, mi-lujte se mnou, trpte se mnou, mlčte se mnou.

Mlčení se má stát pro vás znamením *mojí mateřské přítomnosti*.

Nechť je to vaše *vnější mlčení*, které vás chrání před ohlušujícím hlukem hlasů a obrazů, které bez ustání naplňují program vašich dnů.

Snažte se odloučit od levných svodů tisku a televize, tohoto hrozného prostředku, které využívá můj Protivník, aby vás vzdálil ode mne a od mého Syna.

Nechť je to vaše *vnitřní mlčení*, které vás přivádí k tomu, abyste s láskou a vírou na-slouchali Božímu slovu.

Pronikněte do hlubokého tajemství pravdy a krásy, kterou vám zjevuje evangelium.

Ježíšovo evangelium nechť je jediným slo-vem života, které máte vyhledávat, poslouchat, milovat a prožívat.

Nechť je to vaše vnitřní mlčení, které vás přivádí k rozjímání a k modlitbě.

Vaše modlitba ať je více intenzivní. Ať je to modlitba srdce, kterou se modlíte se mnou a skrze mne.

K tomuto cíli nechť všude vyrůstají veče-řadla modlitby, o které jsem vás žádala, jako vonné květy, které se rozvíjejí na poušti velké vyprahlosti a všeobecného plýtvání.

Umrtnujte své smysly.

Jazyk ať slouží pouze slovům moudrosti a lásky. Nechť jsou vaše ústa zavřena pro všechny soudy, kritiky, urážky, reptání, po-mluvy, dvojsmyslnosti a neupřímnosti.

Oči nechť se otevírají, aby viděly hluboké rány nemocných, chudých, maličkých, opuš-těných, zlomených, pronásledovaných, utlačo-vaných, zabitých.

Zavřete své oči před každou nečistotou a zlobou, špatností, pokušením a bezbožností.

Otevřete své ruce pro pomoc všem; vyjděte na neschůdné a zakrvácené cesty hledat moje ubohé zbloudilé děti; nabídněte jim svá srdce, abych já ve vás a vašim prostřednictvím mohla je milovat, aby i ony mohly přijmou posilu *mé mateřské přítomnosti*.

Přemilí synové, toto jsou květy, které chci od vás jako dárek, abyste mi udělali větší radost z měsíce má-je, který nyní začínáte.

Jen tak budete cítit moji blízkost.

Jen tak budete šířit kolem sebe moje charisma *mé mateřské přítom-nosti*.

Jen tak budete odrážet světlo mé lásky a naděje.

Jen tak budete prožívat zasvěce-ní, které jste mi učinili.

Tak bude vašim prostřednictvím nebeská Maminka stále více vzývá-na, přijímána, následována a proží-vána a moje Neposkvrněné Srdce dosáhne největšího triumfu."

(Citováno z dodatku ke knize "Kněžím, přemilým synům Panny Marie", kterou si můžete vyžádat ve středisku Mariánského kněžského hnutí, Černochova 7, 772 00 Olo-mouc).

CHARISMATICKÉ DARY LAIKŮ

Z katecheze Jana Pavla II. 9. března 1994

Duch svatý, *dárce darů přemno-hých* a životní princip církve nepů-sobí pouze prostřednictvím svátostí. Jak říká sv. Pavel, rozděluje každé-mu své dary, jak chce (srov. 1 Kor 12, 11), vylévá na Boží lid velké bo-hatství svých milostí, ať už v modlit-bě a kontemplaci nebo v aktivitě. Jsou to **charismatické dary**. Jejich nositeli jsou i laici zvláště vzhledem ke službě, kterou vykonávají v církvi a ve společnosti. Potvrdil to II. Va-tikánský koncil s odvoláním na sv. Pavla: *"Duch svatý rozděluje mezi věřící každého postavení zvláštní mi-losti, které je činí*

*schopnými a ochotnými ujmout se úkolů a funkcí po-třebných pro obnovu a větší rozvoj církve podle slov sv. Pavla: **Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu** (1Kor 12,7)” (LG 12).*

Sv. Pavel pak uvádí příklady mnohosti a různorodosti těchto darů v prvotní církvi: některé jsou mimo-řádné, jako dar uzdravování, dar prorocství nebo dar jazyků; jiné jsou prostší a jsou určeny pro plnění úkolů ve společenství (srov. 1, Kor 12,7-10).

Podle svědectví sv. Pavla byly tyto dary často pokládány za **mimo-řádné** a byly příznačné pro počá-teční dobu života církve. II. Vati-kánský koncil měl v úmyslu ozřejmit charismata podle jejich kvality ja-kožto *dary*, které patří k *dennímu životu církve* a které nemusí mít nutně charakter mimořádný nebo zázračný. Také apoštolský list Christifideles laici hovoří o charis-matech jakožto o darech, které mo-hou být *mimořádné nebo prosté a pokorné*. Je třeba si také uvědomit, že primárním cílem těchto darů není osobní posvěcení těch, kteří jsou jejich nositeli, nýbrž **služba pro druhé a pro dobro církve**. Není pochyb, že směřují a slouží také k rozvoji osobní svatosti, ale v per-spektivě po vítce altruistické a spo-lečenské směřující k růstu mystic-kého Těla Kristova.

Podle slov sv. Pavla i koncili tyto dary jsou plodem svobodného výbě-ru a štědrosti Ducha svatého, který je rozděluje, jak chce. Je to věčná vůle Boží lásky, která se takto svobodně a “zdarma” projevuje v pů-sobení Ducha svatého v rámci eko-nomie spásy.

Musíme obdivovat bohatství da-rů, které uděluje Duch svatý laikům jakožto údům církve, a to i za na-ších dnů. Každý je schopen ujmout se úkolu, k němuž je volán pro dobro křesťanského lidu a spásu světa, jestliže je otevřený, učenlivý a věrný vůči působení Ducha svatého.

Je třeba však věnovat pozornost i dalšímu bodu nauky sv. Pavla a církve, který platí v oblasti jak těch nejskromnějších služeb tak charis-matických darů: jejich různorodost a pestrost nesmí postrádat jednotu. “*Jsou rozdílná obdarování, ale ten-týž Duch, rozdílné služby, ale tentýž Pán*” (1 Kor 12,4-5). Pavel požado-val, aby se respektovala ona růz-nost, protože všichni nemohou chtít zastávat tutéž funkci, což by se přičilo Božímu záměru, daru Ducha i základní zákonitosti každého spo-lečenského celku.

Současně však apoštol podtrhuje nezbytnost jednoty, neboť to také odpovídá existenci sociologického řádu, ale především je to odrazem Boží jednoty v křesťanském spo-lečenství. **Jeden Duch a jeden Pán**, a tedy také **jedna církev!**

Na počátku křesťanské éry se uskutečňovaly mimořádné věci vli-vem charismatických darů, ať už těch mimořádných, nebo těch, které bychom mohli nazvat malé, pokorné dary všedního dne. Tak tomu bylo v církvi vždy a tak je tomu i v naší době, kdy se dary projevují přede-vším ve skrytu, ale je-li to vůle Boží pro dobro církve, i způsobem zjev-ným. A jako v minulosti tak i za dnešních dnů je zde velký počet lai-ků, kteří výrazně přispěli k duchov-nímu a pastoračnímu rozvoji církve, kteří díky charismatickým darům jsou dobrými a pravými svědky víry a lásky.

Je si třeba vroucně přát, aby ti to všichni si byli vědomi transcenden-tální hodnoty věčného života, která je již nyní obsažena v jejich práci, pokud ji provádějí s věrností ke svému povolání a s učenlivostí vůči Duchu svatému, který žije a působí v jejich srdci. Toto vědomí musí nut-ně působit jako pobídka, podpora a posila především pro ty, kteří věrní svatému povolání se angažují ve službách veřejného blaha, upevňují spravedlnost, zlepšují životní pod-mínky chudých a strádajících, pečují o postižené, ujmají se uprchlíků a pracují pro mír na celém světě.

Ve společenství církve a v pasto-rační praxi je třeba charismatické dary uznávat, ale také diferencovat. (srov. CL 24). Duch zajisté *vane kam chce* a není možno mu přede-pisovat žádná pravidla a podmínky. Ale církevní obec má právo, aby její pastýři jí potvrdili věrohodnost cha-rismatických darů a důvěryhodnost těch, kteří vystupují jako jejich no-sitelé. Koncil upozorňuje na obe-zřetnost, které je nutno dbát přede-vším tehdy, když se jedná o dary mimořádné (srov. LG 12).

Apoštolská exhortace Christifideles laici zdůrazňuje, že *žádný charisma-tický dar nedispenzuje od povinnosti podřídit se pastýřům církve*. (Cl 24). To jsou jasné normy pochopitelné pro příslušníky duchovního i laic-kého stavu.

Na závěr bych chtěl zopakovat spolu s koncilem a citovanou ex-hortací, že *charismatické dary mají přijímat s vděčností jak ti, kteří jsou jejich nositeli, tak všichni příslušníci církve* (Cl 24). Z těchto darů vyplývá *právo a povinnost rozvíjet je pro blaho lidí a rozvoj církve* (AA, 3). Je to povinnost, která vyplývá ze sku-tečnosti samotného daru, jehož při-jetí znamená současně závazek a úkol.

Dějiny církve dosvědčují, že po-kud charismatické dary jsou oprav-dové, dříve nebo později jsou uznány a mohou uplatnit svou konstruktivní a jednotící funkci. Funkci, která znamená, že velká část údů církve, ať už duchovních nebo laiků, působí účinně pro dobro druhých v síle darů, třeba mlčenlivých a skrytých.

(Podle L'Osservatore Romano
-lš-)

MYŠLENKA NA NEDĚLI

Když slyšíme, že naše spo-lečenství s Kristem má přinášet plody, které se projevují v lásce k bližním, není to nic nového. Všechna velká misijní hnutí a hnutí obnovy vychá-zela z takových bratrských spo-lečenství, o kterých se říkalo: “Hleďte, jak se milují”. Společenství lidí, pro které byl Kristus Alfa a Omega, kteří věděli, že úspěch jejich apoštolátu není odvislý jen od jejich aktivit, ale především od mízy Kristova života, kterou čerpali vírou a

svátostmi. Malé, ale živé obce kolem apoštola Pavla tvořily jádra velkých místních církví východního křesťanství v I. století. Míza proudící z Krista v malých skupinách benediktinských, cisterciáckých aj. mnichů přinesla pravdu a život starým Germánům a Slovanům. Co všechno zmožil sv. František se svými bratřími nebo sv. Ignác se svým "tovyarštvem Je-žišovým"! Takové úkoly stojí před dnešní církví. Naší šancí jsou malé skupiny, které žijí z principu vin-ného kmene. Známy teolog Hans Urs von Balthasar napsal malou knížečku s titulem "Věrohodná je jenom láska". Tato věta má zvláštní význam v dnešní době inflace slov. "Jedinou biblií, kterou dnes budou lidé číst", je viditelný život Kristo-vých vyznavačů: život křesťanských společenství, kde míza Kristova ži-vota se navenek projeví v plodech obětavé nefalšované bratrské lásky. I k nepříteli.

ju

ANGLIKÁNSKÝ PASTOR ZJIŠTUJE V MEDJUGORJE, ŽE PANNA MARIA NEZABÍRÁ JEŽÍŠOVI MÍSTO!

John Peterson, bývalý anglikán-ský kněz, nyní katolík, vypráví o své cestě obrácení, pod tichým, ale skutečným vedením P. Marie.

Otázka: Jak jste se stal kato-lickým knězem?

Odpověď: U nás se uznává jen Písmo sv., ale od určité doby jsem začal objevovat cenu svátostí, zvláště Eucharistie. Pak jsem si uvědomil, že anglikánská nauka o autoritě ne-ní správná. Mimoto, diskuse o ordi-naci žen mě stále víc a více uváděly ve zmatek. Tak jsem přišel na to, že jsme daleko od apoštolské pravdy a proto jsem už nemohl dál být slu-žebníkem anglikánské církve. Nevě-da pak, co si počít, požádal jsem o radu svého duchovního vůdce, který mě pochopil a poslal na exer-cicie, vedené katolickou řeholnicí.

Toto setkání mě doopravdy ote-vřelo oči a v r. 1983 jsem mohl být přijat, jako laik, do katolické církve. Po několika setkáních s katolickým biskupem mi tento slíbil, že mě přij-me jako kněze po roce služby ve far-nosti, zasvěcené Panně Marii.

Otázka: Kdy jste slyšel mluvit o Medjugorji?

Odpověď: Četl jsem o tom v jed-nom časopise, a okamžitě jsem pocítil touhu rozjet se tam. Ale i přes tuto přitažlivost jsem zakoušel určitou obavu, týkající se Panny Marie, protože anglikánské tradi-ce se bojí, aby nepřipravila Ježíše o první místo.

Konečně v r. 1985 mě přítel do-provodil do Medjugorje, kde jsem setrval dva týdny. Pozoroval jsem, zúčastňoval se pobožností a modlil. Tyto dny proběhly bez nějakých zkušeností, jak záporných, tak klad-ných. Ale před odjezdem se i v srdci zrodila myšlenka: "Podívej, jsi zde dva týdny, v mariánské svatyni a stále vidíš ve středu Ježíše: mše sv., adorace, zpověď, obrácení, modlitbu, půst. Maria vede k Ježíši."

Od této chvíle obava z Panny Ma-rie zmizela. Pocítil jsem hlubokou radost, jako ten, kdo neznal svou matku a najednou ji uvidí před se-bou. Můj život dostal jiný smysl, moje rozhodnutí být knězem se utvrdilo.

Když jsem opět přijel do Říma, zašel jsem do Sta Maria Maggiore a pocítil velkou radost, když jsem uviděl obraz, na němž Ježíš kora-nuje Marii, ukazující rukou na své-ho Syna. Tak jsem tedy pochopil!

Otázka: Co se stalo pak po tomto zážitku?

Odpověď: Od té doby Panna Ma-ria vstoupila naplno do mého života, jako matka a učitelka. 5. července 1987 jsem byl vysvěcen na kněze a na druhý den jsem jel do Medju-gorje. Tam jsem nabídl P. Marii svůj život a své kněžství. V Medjugorje jsem se duchovně narodil a toto mí-sto zůstane mou inspirací. Nemohu myslet na svůj kněžský život a na svou pastorační duši bez hluboké vazby na tuto svatyni.

(Glas Mira, září 93)

(Echo do Medjugorje, listopad 93)

SVATÝ STOLEC KE SVĚCENÍ ŽEN

Tiskový mluvčí Svatého Stolce Joaquin Navarro-Valls vydal k ne-dávnému rozhodnutí synodu angli-kánské církve o svěcení žen následující vyjádření:

"Svěcení žen v anglikánské ko-munitě nebere zřetel na ekumenický a ekleziologický charakter problému a tím vrhá stín na porozumění do-sažené Mezinárodní komisí katolic-ko-anglikánskou pro teologický dia-log ve věci Eucharistie a kněžské služby. Nejde tu výlučně o záležitost disciplíny, neboť tento fakt má pře-devším důležité ekleziologické as-pekty. Není to jen otázka rovnosti či spravedlnosti, nýbrž týká se samot-né podstaty církve a způsobu, jak ona chápe svátosti. Katolická církev ze

závažných teologických důvodů, věrna nauce Ježíše Krista a nepře-tržité odvěké praktice, se nedomní-vá, že by měla právo souhlasit s tím-to typem svěcení.”

V POLSKU 27 059 KNĚŽÍ

Loňského roku bylo v Polsku do-saženo rekordního počtu katolických kněží v období po druhé světové válce. Činil ke konci roku 1993 27 059, což je o 700 více než v r.1992 a téměř o 2 000 více než v r.1990. Tento vzrůst je způsoben tím, že ze seminářů vycházejí silné ročníky, které začínaly studium koncem 80. let. V posledních letech však počet nových kněžských povolání klesá, loni se přihlásilo do seminářů 7399 zájemců, r.1992 7697, v r.1991 8024 a v r.1990 8554.

Gość niedzielny

MODLIL SE ZA SVÉ ÚNOSCE

Arcibiskup z Fortaleza v brazil-ském státě Ceara 69-letý kardinál německého původu Aloisio Lorscheider, o němž se hovořilo r. 1978 jako o možném nástupci zemřelého papeže Jana Pavla I., byl při své pastorační návštěvě věznice zajat vzbouřenými vězni a unesen jako rukojmí. V malé vesnici vzdálené 170 km od Fortaleza uprchlí vězňové kardinála a deset členů jeho doprovodu propustili. Na srdce nemocný kardinál Lorscheider byl ve špatném zdravotním stavu pod policejní eskortou dopraven do svého biskupského sídla. Zástupcům sdělovacích prostředků řekl, že svým únoscům od-pouští a modlí se za ně.

MEDITACE - MODLITBA

HYMNY NA CÍRKEV

Chtěla bych položit na chvíli ti-cha svou hlavu do tvého klína!

Chtěla bych si odpočinout na chvíli naděje ve tvém náručí!

Ty však nejsi noclehárna u cesty, a tvá vrata se neotevírají navenek:

Nepoznal tě, kdo tě odbývá!

Mluvíš k těm, kdo prchají: "Mlč-te", a k těm, kteří se vypínají: "Jen klidně klesněte!"

Na tobě se unavuje každá cesta a každá pouť se na tobě vrací domů.

Proto prchají před tebou mé dny jako závan větru prchá před tichem.

Avšak vím, že ti už nikdy ne-uniknu, neboť věru, tak jako pronásleduješ ty, dovede pronásledovat jen Bůh!

Gertrud von Le Fort

(Přeložil: Josef Benáček.)

DENÍK DÍTĚTE

C. Schaetzing

- 1.5. Dnes mi moji rodiče z lásky darovali život.
 15.5. Vytvářejí se mi první žilky - a moje tělo dostává tvar.
 19.5. Už mám pusku.
 21.5. Srdce mi začalo bít. Nikdo nemůže pochybovat, že žiji.
 22.5. Nechápu, proč je moje ma-minka tak ustaraná?
 28.5. Začínají mi růst ručičky a nožičky.
 8.6. Vzpřimuji se a protahuji. Na rukách mi rostou prsty. Je to krás-né. Brzy už budu moci jimi i pohy-bovat.
 15.6. Dnes se moje maminka u lékaře dověděla, že jsem v jejím lůně. Mám z toho velikou radost.
 20.6. Už je jisté, že jsem děv-čátko.
 24.6. Mám už všechny orgány. Mohu dokonce i lépe vnímat.
 6.7. Začala mi růst ozdoba hlavy - vlasy a obočí.
 8.7. Oči mám už dávno vyvinuté, i když jsou víčka ještě zavřená. Ale brzy už všechno uvidím - všechno krásné na světě a především svou milou maminku, která mne ještě no-sí v sobě.
 19.7. Srdce mi báječně bije. Cítím se tak bezpečně a velice šťastně.
 20.7. Dnes mě má matka dala zabít...

POSVĚCOVÁNÍ VŠEDNOSTI (1)

Naplnění zákona je láska (Řím 13,10)

Velikonoční mystérium nám při-pomnělo vrcholný projev Boží lásky k nám lidem. Chystali jsme se na jeho oslavu čtyřicet dní modlitbou, odříkáním, kajícími skutky, jejichž smysl byl v tom, aby napomáhaly našemu **vnitřnímu obrácení** a zpřístupnily tak ovoce velikonoční oběti nejen nám, ale prostřednictvím nás, našeho života a našeho příkladu i světu kolem nás. **Význam osobního příkladu** zdůraz-ňuje velikonoční tajemství přede-vším, protože u Božího Syna nic z toho, co hlásal, nezůstalo pouhým slovem, ale všechno to nám doložil svým osobním příkladem. *"Příklad zajisté dal jsem vám, abyste i vy činili tak, jak jsem já činil vám"* (Jan 13,15). *"Věřte pro skutky samy"* (Jan 14,11). Výmluvnost křesťanství uprostřed světa není záležitostí filo-zofických nebo teologických diskuzí, byť by byly jakkoliv brilantní, ani velkolepých humanitárních akcí, ať jsou jakkoliv potřebné. Je to záleži-tost především **osobního příkladu**, což je také oblast, která je **přístupná každému křesťanu** bez ohledu na jeho věk, pohlaví, vzdělání, postave-ní, povolání. Je to oblast, pro kterou není zapotřebí zajistit žádná velká opatření ani usnesení. Je to věc osobního rozhodnutí, které je možno začít realizovat kdykoliv, kdekoliv a za všech okolností. Smysl našeho obrácení je v tom, aby svět mohl uvěřit, že jsme křesťané, *pro skutky samy*, tam, kde právě jsme, upro-střed lidí, s nimiž se denně stýkáme.

Kde začít? Naše křesťanství musí být věrohodné především v okruhu našich nejbližších, **v našich rodi-nách**. To je to pravé a jedinečné mí-sto, kde máme začít své osobní úsilí o obrodu církve a posvěcení světa. Není možné udělat to jinak, než jak to udělal Ježíš Kristus. Když jsme se mu odevzdali ve křtu svatém, poslal nás, *abychom i my tak činili*, jak činil on. Co činil? Miloval bezmezně, milo-val konkrétně, bezprostředně, *chodil a dobře činil*. Naše srdce je příliš malé, aby mohlo milovat všechny lidi tak bezmezně, ale Ježíš ví, že máme jen malé srdce. Máme tedy začít u těch několika málo, s nimiž tvoří-me rodinu, základní lidské společen-ství, veliký dar Boha člověku. Tento dar nám totiž umožňuje, abych ve svých omezených lidských dimen-zích prožívali něco z toho, co prožívá on sám ve svém nekonečném bož-ském životě: abychom **sdíleli s dru-hými lásku a život**. Nemohu říkat, že miluji Boha, jestliže nemiluji lidi. Nemohu říkat, že miluji lidi, nemiluji - li toho, s nímž tvořím *jedno tělo* (Mt 19, 6).

Jedno tělo? Kdysi se nám zdálo, že nemůžeme bez sebe žít. Ale jak tak žijeme vedle sebe jeden všední den za druhým, ukazuje se, že náš partner není tak ideální.. kdyby... a kdyby ... Koho jsme to vlastně tehdy milovali, svého partnera nebo svoji zidealizovanou představu o něm? Nejsou snad naše nároky větší, než nároky Boží? Bůh si nás zamiloval bez předchozích podmínek, ještě *"když jsme byli mrtvi pro své hříchy"* (Ef 2,5). Jsem - li jen trochu critic-ký, musím přiznat, že můj obraz, viděný očima toho druhého, má také daleko k dokonalosti. Ale co je ještě závažnější, Bůh zná jednoho každé-ho z nás mnohem důvěrněji, než kdokoliv z lidí, *"vidí do našeho srd-ce"* (2 Kor 5,11) a zná velice dobře ten obrovský rozdíl mezi námi a sebou. Ale to mu vůbec nebrání, aby nás miloval, právě naopak. To, co od nás požaduje, to není podmínka jeho lásky, ale návod, jak se stát jejími účastníky. A tak se chyby našich bližních stávají pro nás **darem a pří-ležitostí**, abychom osvědčovali lás-ku podobnou té nezištné lásce, ja-kou nás miluje Bůh bez naší zá-sluhy, a jakou nás miluje takové, jací jsme. Neboť jestliže *"láska je poutem dokonalosti"* (Kol 3,15) a *"pří-krývá množství hříchů"*, můžeme prá-vě svou vzájemnou láskou být jeden druhému nápomocni, abychom se stávali lepšími a *"naše světlo začalo svítit před lidmi"*, před našimi dětmi, před našimi sousedy, aby měli dů-vodu *"velebit Otce našeho, který je v nebesích"* (Mt 5,16).

Naše obrácení tedy vyžaduje bez-podmínečně obnovu naší manželské lásky. Nejedná se o návrat k onomu prvotnímu vzplanutí, ale o skutečnou konkretizaci vztahů plynoucích z víry a lásky. Jak často by se měla tato láska obnovovat? O jubilejních připomínkách svatby? Nebo jednou za rok? Nikoliv. *Každý den, a to po dvakrát* (E. Rostand, Cyrano z B.).

Je ji třeba obnovit **každé ráno**. Na začátku každého dne po krátké **společné modlitbě**, v níž děkujeme Pánu za nový den a obětujeme mu rukama Panny Marie sebe, své dra-hé a všechno co nás čeká, bychom si měli srdečně a neformálně stisk-nout ruku a podívat se jeden dru-hému upřímně do očí s přáním **dobrého dne**, s přáním, do kterého vkládáme svou dobrou vůli udělat pro toho druhého, co je v našich silách, aby toto přání nebylo jen prázdným slovem, a pak se teprve políbit. Není to formalita ani prázdné gesto. Svou lásku k bližním musíme v sobě ustavičně probouzet spolu s láskou k Bohu. Že jsme to mysleli upřímně, budeme moci dokazovat celý den. I ten nejvšednější a nejba-nálnější úkon domácí práce se může proměnit na **službu lásky**. Dostá-váme tak vzácnou příležitost splnit Mistrovo přání, abychom *"jeden dru-hému umývali nohy"* (Jan 13,15), abychom jako on si *"nenechávali sloužit, ale sloužili"* (Mat 20,28). *"Děti, nemilujme slovem ani jazy-kem, nýbrž skutkem a v pravdě"* (1 Jan 1,19). Asi se nám to během dne všechno nepodaří. Obtíží nás těžkosti a problémy, přemůže nás únava, netrpělivost, opět se přihlásí podrážděnost a leccos zaskřípe, ale večer bychom si měli opět najít tu **chvilí klidu**, kdy si opět podáme ru-ku, upřímným pohledem do očí si vyslovíme **uznání** za všechno, co jsme tento den vydrželi, **poděkování** za všechno, čím jsme si posloužili, **odpuštění** všeho, čím jsme si ublí-žili, obnovíme ten výchozí stav vzá-jemné dobré vůle, uvědomíme si, že jsme *jedním tělem* a společně podě-kujeme Pánu za den takový, jaký byl, a za to že byl celý den s námi a v nás. Václav Uherský
(Pokračování příště)

MOUDROST

Moudrost potřebuje především ten, kdo poručí, ne ten kdo poslouchá.
Ignác

Sv.

Odhodlání k moudrosti je možné jen u člověka, který se vzdá neklidu svévole a sobectví a probojuje se k hlubokému vnitřnímu tichu srdce, v němž lze vnímat hlas lásky.

P. Wust

Devět desetin moudrosti je - být moudrý včas.

M. T. Cicero

Největší moudrostí je ta, která chrání člověka před zmýlenou. Po-vznést se nad tuto moudrost není ani v moci lidské, ani si člověk nemůže víc přát. Bez obtíží si ji osvojí ten, kdo poslouchá. G. Hevennesi

Měj se na pozoru ve všem, co děláš a chovej se vždy moudře. Co nemáš rád, nikomu nedělej! Rozděl se o svůj chléb s hladovým a o svůj oděv s nahým; z toho, čeho máš nadbytek, prokazuj milosrdenství!

Z knihy Tobiáš

(Vybral: St. Zeman)

MARIA A VŠEDNÍ DEN (JAN 15,9-12)

Poslyšte zázitek našeho vrstev-níka, který nechodí do kostela:

"Doma jsem nábožensky vycho-ván nebyl - sotva pokřtěn. Ale tyhle věci mne zajímaly. Kolikrát jsem si říkal, že na tom náboženství přece jen musí něco být. Nějaká síla, která člověku dává jistotu, jednotu, mrav-ní měřítka, impulsy a tak. Zašel jsem si i do kostela, že snad tam to-mu přijdu spíš na kloub. To víte, koukal jsem hlavně po lidech, co to s nimi dělá. Byl to silný dojem. Všichni takoví tiší, soustředění, las-kaví, tváře jako vymydlené, něčím rozsvícené. - A tu jsem k svému pře-kvapení mezi nimi zahlédl chlapíka, kterého dobře znám. Taky měl tu vymydlenou, rozjasněnou, pobožnou tvář. Jenže z denního styku ho znám jinak. Jako ustavičného mrzouta, nesnášenlivého protivu, o kterém bych nikdy netušil, že má taky něco společného s Pánembohem. No, a tak jsem byl v kostele ponejprv a naposled. Došel jsem k přesvědčení, že vám tam jde jen o nějaký sebe-klam, nebo o nějakou chvilkovou atrakci, takhle na neděli. Ale s ži-votem že to nemá nic společného."

Bylo mi z toho rozhovoru smut-no, a bylo mi hanba. Nejen za toho jednoho mrzouta s nedělně zbožnou tvář, ale za nás mnohé - a také za sebe sama. Zdalipak je na nás k rozpoznání, že "máme taky něco společného s Pánembohem", jak to řekl ten můj ateista? Neočekávají od nás lidé se samozřejmostí něco, v čem je

zklamáváme? Chceme a máme všim, co děláme, svědčit o Kristu. Ale co když jsme svědky falešnými? Bohu k hanbě a lidem k pohoršení? Jinak v neděli v kostele - jinak ve všední den mezi lidmi?

Podívejme se na Boží Matku Marii. Obyčejnou, chudou dívku a ženu z Nazareta. Jak asi vypadala její všednodenní tvář, když ji zrovna nepozvedala k oltáři? - Co my vlastně o historicky existující Marii z Nazareta víme? Vždyť nejen o ní, ale ani o svém Spasiteli nemáme žádný po-drobný životopis. Evangelia jsou pří-ležitostné zprávy. Říkají nám mnoho, ale vůbec nelíčí životopis ani Kristův, natož Mariin, jak lidsky a ob-čansky vypadal. Starověk totiž takový způsob životopisů vůbec neznal. Soustředil se jen na podání toho, co hrdina učil nebo velkého vykonal. V tom ani evangelia nečiní oproti starověkým životopisům výjimku.

Přesto víme dost, a naše obraz-nost nám vydatně pomáhá, aby-chom si dovedli představit všechno podstatné z Mariina způsobu života. Představme si ji jako prostou ženu řemeslníka z chudých vrstev palestinského obyvatelstva. Jak uklízí, pere, vaří, chodí pro vodu, jak sedá u mlýnku, aby připravila mouku na denní chléb, jak je v jednom kole každodenních povinností. Vysvitne nám pak, že její svatost, na kte-rou i evangelia narážejí, nezáležela v tom, že Maria konala nějaké oby-čejné věci, nýbrž v tom, že všechny obyčejné věci konala neobyčejně do-bře a správně. V práci i modlitbě, o samotě i mezi lidmi.

A právě to se chce i po nás. Úctu a lásku k Panně Marii musíme pro-jevit nejen v kostele, ale i ve všedním životě. Když nás nepovznáší společ-ná mariánská píseň, ale hučí nám do uší rachot strojů, hluk v kance-láři nebo dětské povykování. Právě zde se máme osvědčit. Když se lopo-tíme s prací. Když nás leccos dráždí k zlosti na lidi kolem nás, nebo na nás samé.

Bída našeho křesťanství spočívá v rozporu mezi nedělí a všedním dnem. Náš úkol je v tom, abychom ten rozpor stále překonávali. Jeden moudrý muž napsal: "Neštěstí našeho věku není v tom, že existují bezbožníci, nýbrž v tom, že my jsme nedobří křesťané. Neštěstí našeho věku není v tom, že existují bezvěrci, nýbrž v tom, že naše víra není sil-nější." A jestli se nám zdá, že síly zla jsou ve světě na postupu, pak do-znejme, že jsme nechali zlo pronik-nout do nás samých a tím i do svě-ta.

Co proti tomu dělat? Zamyslet se nad svým všedním dnem. Nad tím, jak v něm plníme Kristův příkaz lás-ky. Může nám stačit, že nevráždíme, nekrademe, nepodvádíme? Dokáže-me se stejně tak zdržovat i nesvárů, pomluv, nesnášenlivostí a neústup-nosti, nedbalosti v plnění svých úkolů, samolibé přecitlivělosti, ná-ladovosti, lhostejnosti k druhým? Umíme rozeznat své viny i v tako-vémto zpovědním zrcadle?

O prvních křesťanech čteme ve Skutcích apoštolských (2,47): "A byli oblíbeni u všeho lidu." Podle slov Páně máme být solí země. Ta sůl ze-mě je v tom, že máme do neklidu vnášet pokoj, do křivd spravedlnost, do sobectví a lhostejnosti lásku. Dnes i zítra, v rodině i v práci. Zkrátka, vytrvale přenášet svou ne-dělní víru do každodenního života. A to je ten nesnadný křesťanův všední den. Pro jeho posvěcení si chodíme do kostela za Kristem. Ma-ria rozdíl mezi chrámem a všedním dnem neznala. Ale zná nás a ví, že pro nás to je úkol těžký.

Prosme ji, aby se přimluvila u Syna, za milost víry a radostné srdce pro náš zítřejší všední den.

Mons. Ladislav Simajchl (převzato z knihy:

Maria a dnešní život)

RŮŽENEC JAKO ANTÉNA

Profesor Jakub Egger, všeobecně uznávaný odborník v orientalistice na münsterské univerzitě napsal: "Znám jednu modlitební knihu, kte-rá je velmi pohodlná, protože není ani velká, ani těžká, každý si ji může pohodlně vložit do kapsy, každý si ji může snadno opatřit. Vydrží dlouho, protože se její listy hned tak snadno nezničí a - což je skutečně neuvě-řitelné - může sloužit i starým lidem a oni nepotřebují k této knize brýle, ba dokonce se dá používat i v tmavé noci. Kdo ji používá, najde úlevu v každém neštěstí. V této modlitební knize jsou obsaženy nejzávažnější pravdy víry. Tato modlitební kniha nevypadne člověku z rukou ani po smrti, ba ani v hrobě. Šťastný člo-věk, který předstoupí s touto knihou před svého věčného Soudce. A tato kniha se nazývá růženec".

Ano, tato slova jsou pravdivá. A abych je potvrdil, povím vám příběh. Jeden známý kněz mi ho vypravoval. Šel jednoho podzimního dne po ulici, když těsně u něho za-stavilo červené sportovní auto, vyskočil z něho mladý muž, jeho přítel, a hned na něho volal: "Otče, hned do auta, cestou Vám všechno vysvětlím." Kněz nasedl a za několik minut stál nad lůžkem umírajícího starce. Vedle něho stály dvě bez-radné ženy. Voskově žlutá tvář umírajícího prozrazovala buď veliký vni-třní nepokoj či nesnesitelné bolesti - anebo oboje. Vyhublé prsty se kře-čovitě zatínaly do pokrývky. Zmoc-nila se mne hrůza, vypráví kněz. Přistoupil jsem k němu, nahnul jsem se až k jeho uším a řekl jsem: "Jsem katolický kněz, přišel jsem vám na pomoc. Litujte z celého srdce všech svých hříchů. Opakujte v du-chu se mnou: Bože, buď milostiv mně hříšnému." Potom jsem mu udělal rozhřešení. Z jeho tváře však úzkost nezmizela a prsty se nadále křečovitě zatínaly do pokrývky. Co mám dělat? Tak jsem se ptal sám sebe. Mimovolně jsem vložil ruce do kapes a nahmatal jsem růženec. Problesklo mi hlavou: Hle výpomoc. Vytáhl jsem růženec, pohlédl na ženy, klekl jsem si a začal jsem se nahlas modlit. Otče náš ... Zdrávas ... Zdrávas... Čas od času jsem upřel oči na bolestně zkrivenou tvář umírajícího. K svému úžasu jsem po-zoroval, že čím déle jsme se modlili, tím více povolovalo napětí na tváři a na rukou nemocného. Když jsme ukončili první desátek, viděl jsem na tváři umírajícího zvláštní klid a uvol-něné ruce klidně odpočívaly na pe-řině. Přešli jsme k druhému desát-ku. Tvář umírajícího byla stále klid-nější a rty se mu začaly pohybovat. Učinil pokus pozdvihnout ruku k čelu a požehnat se. Nakonec jsem mu udělal požehnání a poprosil jsem ženy, aby se dále modlily u lůžka. Později jsem se dověděl, že za něko-lik minut po mém odchodu pokojně zemřel. Znovu a znovu jsem dochá-zel

k závěru, že Romano Guardini má pravdu, když ve své knížce O růženci píše: "Čím déle člověk žije, tím zřetelněji vidí, že největší věci jsou jednoduché." Jeví se to zvláště v dobách nejrůznějších krizí, nemo-cí, nepokoje, starostí, bezesných no-cí, úzkosti, duchovní vyprahlosti, opuštěnosti a beznaděje. Tehdy pře-devším člověk potřebuje uvolnění a pokoj. Ve stavu nepokoje a stís-něnosti není člověk schopný nějaké složité modlitby. Jak často nachází pokoj právě při modlitbě růžence. Modlitba růžence je sice chudá na slova - stále stejná se v ní opakují - ale tím hlubší je její účinek.

Zdrávasy jsou jako vlny, které nás znovu a znovu přinášejí k Boží-mu pobřeží a působí velmi uklid-ňujícím a utiňujícím dojmem. A je to právě tento stav, který vytváří před-poklady pro plodnou úvahu, často i skutečnou meditaci a v některých případech opravdovou kontemplaci Božího plánu spásy skrze vtělení, utrpení a oslavení Ježíše Krista-Spa-sitele všech jím spasených. Tak se ukazuje neocenitelná hodnota rů-žence, modlitby, která je současně ústní i kontemplativní, kristocentric-ká i mariánská.

Jeden italský učenec, když jed-nou večer viděl, jak matka prsty přebírá růžencová zrnka a pokojně se modlí, přerušil ji a vzal jí růženec se slovy: "Mami, nech toho! To je pře-ce přežitěk! Lidé naší doby by se už neměli o takové věci starat!" A uložil růženec do zásuvky. V míst-nosti bylo chvíli ticho. Přerušila ho nakonec matka: "Dítě, dobře, pře-stanu se modlit růženec. Ale jakou náhradu mi za něj dáš?" Syn vědec se odmlčel a po delším přemýšlení otevřel zásuvku, vytáhl růženec, vrá-til ho matce a řekl: "Maminko, za to-to neexistuje žádná náhrada."

- Jakou náhradu mi za něj dáš? Růženec je skutečná vysílačka. Je však potřeba objevit délku vlny, na které se vysílá. Pak se každý může přesvědčit, že růženec je skutečným osvědčeným prostředkem ke spojení člověka s Bohem a s duchovním světem, že růženec je skutečně ten nejúčinnější prostředek proti každé-mu zlu. Amen.

-mu-

65 LET OD VZNIKU RADIO VATICANA

O letošním jaru je tomu 65 let, co na návrh Pia XI. uzavřel mladý Va-tikánský stát s vynálezcem bezdráto-vé telegrafie italským inženýrem Guglielmem Marconim dohodu o vý-stavbě vysílače, jemuž se neoficiálně říkalo "Hlas papežův".

12. února 1931 několik málo po-slucačů slyšelo první poselství, jímž Pius XI. zasvětil novou vysílací stanici: "*Slyšte mě nebesa, co vám zvěstují, zemí nechť zazní slova mých úst. Slyšte mě všechny ná-rody!*"

Dnes se Radio Vaticana (dále RV) řadí k mezinárodním vysílačům s nejbohatší tradicí. Vysílá prakticky do celého v světa v 35 jazycích, od arabštiny, arménštiny přes čínštinu a vietnamštinu až po slovanské, románské a germánské jazyky i es-peranto. Kromě zpráv o dění v cír-kvi, o činnosti a cestách papeže jsou obsahem vysílání tematické pří-spěvky z oblasti teologie, filozofie, spirituality, historie a kultury. P. Pasquale Borgomeo, generální in-tendant RV vyjádřil poslání RV těmito slovy: "*Těší nás, že můžeme šířit křesťanskou víru, podporovat jednotu církve a stát ve službách člověka.*"

V současné době je v RV za-městnáno asi 420 pracovníků. Větši-na z nich má své pracoviště v Pa-lazzo Pio na Via della Conciliazione naproti Andělskému hradu, kde se od r. 1970 nachází hlavní redakce. O událostech ve světě podává zprávy na 200 korespondentů.

Technické vybavení vatikánské vysílací stanice drží krok s dobou. Původní 10 kW krátkovlnný vysílač ve vatikánských zahradách přenášel papežská poselství a přenosy boho-slужeb. Stanice tehdy ještě neměla pevný program. V roce 1939 byl výkon vysílače zvýšen na 25 kW a v Palazzina Lva XIII. byla vybudována nová studia a kanceláře. V temných dobách války v r. 1940 bylo zřízeno informační středisko, které prokázalo neocenitelné služby při hledání ztracených vojenských i civilních osob a předávání zpráv rodinám i zajatcům i rozvědčným službám spojenců. To vyvolalo značnou ne-voli v Berlíně a Goebels se zapřisáhl, že RV umlčí.

Po nastolení vlády komunismu ve střední a východní Evropě byl program i vysílací prostor RV podstatně rozšířen. Svatý Stolec uzavřel do-hodu s německou kolejí Germani-cum o vybudování nového vysílacího centra "Santa Maria in Galeria" na pozemku koleje 18 km severně od Říma. R. 1957 posvětil Pius XII. no-vý krátkovlnný vysílač značky Tele-funken o výkonu 100 kW. Ale vývoj šel dál. Roku 1988 byl dán do pro-vozu jeden z největších otočných anténních systémů o výšce 106 m a celkové váze 600 t. K natáčení an-tény žadaným směrem slouží čtyři pohonné jednotky. K otočení celého systému, který má průměr 87 m, o 360° je zapotřebí asi šesti minut. Celý vysílací horizont je rozdělen na 12 pásem. Naše území se nachází v pásmech A a B. Vedle tohoto otoč-ného systému stojí další čtyři stožá-ry směrového středovlnného vysílače o výkonu 600 kW na vlně 1530 kHz (196 m). Na této vlně a na krátkých vlnách v pásmu 49 m a 41 m (večer) můžeme u nás slyšet české vysílání každý den v 19.30 a ráno v 05.15 SEČ. Hned nato následuje vždy čtvrt hodinka slovensky. Od 1. ledna 1993 vysílá RV také pomocí družice EUTELSAT II (13° ZŠ) na frekvenci 11,544 Ghz s převodem na 7,74 MHz.

Kromě vysílání relací v jedno-tlivých jazycích má program RV **pevně společné body programu**: V 07.30 latinsky sloužená mše sv. (čtení jsou střídavě ve 13 hlavních jazycích). Této koncelebrované mše sv. v Palazzo Pio se může zúčastnit každý poutník, který navštíví Řím. Kromě této latinské mše je vysílána o nedělích a svátcích také mše v italštině (9.30) a v 10.30 východní liturgie. O *nedělích a svátcích* je na programu ve 12.00 modlitba Anděl Páně s krátkou promluvou Sv. Otce, denně v 17.00 nešpory z denní mod-litby církve a ve **20.40 celosvětová modlitba sv. růžence** v latinském jazyce (o prvních sobotách vede modlitbu růžence sám Svatý Otec). Hudební programy jsou na pořadu od pondělí do čtvrtku a v sobotu v 16.30 a denně v 00.10 SEČ.

Ročně odvysílá RV 16 tis. hodin programu do 170 zemí světa. Hlavními nositeli této činnosti jsou národní redakce. Českou vede jezuita P. Josef Koláček, kterému pomáhá jiný jezuita P. Jiří Sýkora. *Česká redakce RV má tuto adresu: Sezione ceca della Radio Vaticana, 00120 Città del Vaticano, tel. 0039-6-698-83764.*

RV má svůj emblém: bílý anděl na žlutém poli, z jehož ruky se šíří soustředné kružnice radiových vln a u jehož paty je monogram RV. Znělkou RV jsou první takty písně "Christus vincit".

Radio Vaticana vás zve denně k přijímači a čeká na vaše listy.
(Podle zahr. pramenů L. Štula)

OSTROV BEZ ZPÁTEČNÍ JÍZDENKY

Během své návštěvy v Belgii 15. května papež Jan Pavel II. prohlásil misionáře Damiana de Veustera za blahoslaveného. Tento "Otec vyhoštěných" v minulém století mnoho dobrovolně udělal pro vyháňené malomocné na havajském ostrově Molokai. Věděl, že své nasazení pro vyhnance zaplatí vlastním životem.

Na výběžku ostrova Molokai - Kalaupapē - leží prokletí po tisíciletí: je nazýváno místem vyhnanství a smrti. Konečná stanice poznamenaných leprou. Biblická nemoc malomocenství rozežírá ruce, nohy a obličej. Z ostrova Molokai nevede žádná cesta zpět. Molokai byl "Ostrov bez návratu".

Otec a bratr

10. 5. 1873 se stalo něco neobvyklého: doprovázen mladým belgickým misionářem objevil se na Molokai biskup ostrovní skupiny a oznámil obyvatelům ghetta: "Dosud jste byli sami a opuštěni, ale to se teď změní. Dnes vám přivádím muže, který bude napříště vašim otcem a bratrem."

Tento 33letý kněz se jmenoval Damian de Veuster. Jen několik dní předtím se tento syn vlámského rolníka odhodlal stát se "vyhoštěným s vyhoštěnými". Zpráva o dobrovolném vstupu Belgičana do pekla na Molokai zprvu všem na Havaji vyrazila dech. Brzy však referují no-viny plné chvály o "heroické odhodlanosti misionáře", který dává svůj život v sázku kvůli asi 700 malomocným.

Také v Evropě jsou novinové titulky plné Damiána de Veustera. Stal se symbolem obětavého nasazení pro psance světa. Také za hranicemi náboženství mu přináší slova nejvyššího uznání.

Mahátmá Gándhí, prorok nenásilí, zdůraznil: "Svět politiky a tisku zná jen málo hrdinů, které může srovnávat s paterem Damiánem. Vyplatí se ptát se po prameni, který uschopňuje k takovým skutkům." Damiánu de Veusterovi bylo hned na počátku jeho působení v kolonii malomocných jasné, že musí vyhoštěným pomoci k nové lidskosti. Vyvedl je z jejich skalnatých děr a provizorních chatrčí, ve kterých živořili jako zvěř, a postavil společně s nimi pevná přístřeší. Založil s nimi zahrady a pole, organizoval péči o nemocné a o sirotky stejně jako zásobování všech obyvatel čistou pitnou vodou.

Nic rozdělujícího

Zatímco zpočátku se Belgičan často přistihl při pokusu zachovat "náležitý odstup" od hnusajících ran svých farníků, už po krátké době nechal všechnu opatrnost stranou. "Nesmí být nic rozdělujícího mezi mnou a vyhoštěnými." Jistotu, že je zcela "vyhoštěný s vyhoštěnými" obdržel v roce 1884, když si opařil nohu vařící vodou a nepocítil přitom žádnou bolest. O pět let později, na jaře 1889, umírá. Jeho poslední přání je, aby malomocní už nikdy nebyli ponecháni sami svému krutému osudu.

Úspěch bádání

Prosbá v závěti "Apoštola vyhoštěných" byla splněna tisíci dobrovolníky. Také lékařský výzkum vyhlásil boj této "metle chudiny", jak byla lepra nazývána od II. svět. války. S velkým úspěchem. Dnes má 10 až 12 milionů leprou nakažených lidí jistotu uzdravení při včasných kontrolních testech. Starají se o to speciální organizace jako např. DAHW (Německé dílo pomoci vyhoštěných) sídlící ve Würzburgu, která podporuje přes 300 projektů ve více než 50 zemích na celém světě, nanejvýš účinné soustředěné akce proti této nakažlivé nemoci. Kolonie malomocných "typu Molokai" patří definitivně minulosti.

podle Horsta Hohmanna
Der Sonntag

JAK DOSÁHNOUT NEBES

P. Jiljí Rud. Friedl OFM Cap.

Při prohlídce hradu Helfštýna u Lipníka nad Bečvou je možno si všimnout hezkých uměleckých předmětů, které zde zhotovují umělci kováři. Mezi exponáty mě zaujala postava jakéhosi železného muže. Lidská postava z kovářského železa, na které zaujala jediná část vytvořená z odlišného žlutého kovu - to byl mozek, který jasně svítil v hlavě železného muže. Pěkná myšlenka - mozek, inteligence, vzdělání, vědomosti - to je to, čeho si dnešní

člověk velmi cení, co obdivuje a po čem touží. Dívám se dále a zdá se mi, že hrud' této železné sochy je jakási prázdná. Jakoby zde něco chybělo. v hrudi jakoby zela díra, prázdnota, ten člo-věk nemá srdce. Jakoby srdce nic neznamenal, není důležité; láska, dobrot, soucit, milosrdenství - to je to, čemu dnes mnozí nepřikládají žádnou váhu, nic jim to neříká. Tak takový člověk má velikou hlavu, in-teligentní vystupování, znalosti, vě-domosti ale srdce maličké, chudé, zeje v naší hrudi prázdnota, díra, chybí srdce. A všimněme si, že Ježíš, když se zjevuje sv. Markétě Alaco-que, či sestře Faustyně, zjevuje se se svým srdcem, ukazuje na své srdce, z jeho srdce vychází paprsky milosti. Není možné znázornění Ježíše s prázd-nou hrudí jak u toho železného mu-že. Světlo vychází z Kristova srdce, Ježíš je plný lásky, milosrdenství, soucitu, dobroty.

A jaká bude naše orientace? Co považujeme za rozhodující při vytvá-ření své osobnosti? Mít pouhé vědo-mosti? Mít pouhou přirozenou inte-ligenci? Není to nic špatného ale nestačí hodně vědět a přitom nemít dobré srdce. Zdá se dokonce, že člo-věk má takovou cenu před Bohem, jaké je jeho srdce. Ježíš nám ukazu-je své srdce, ale touží, abychom mu my ukázali, jaké je naše nitro. Pou-hým mozkiem můžeme objevit mnoho zajímavého ve světě, ale hledáme-li Boha, potřebujeme do tohoto hledání zapojit především své srdce. "Budete mě hledat a naleznete mě, když se mě budete dotazovat celým svým srdcem" (Jer 29,13). Pro setkání člověka s Bohem je třeba srdce a to srdce celého, nezatrzelého a čistého: "Blahoslavení čistého srdce, ne-boť oni uží Boha" (Mt 5,8).

Zdá se že toto si uvědomuje sv. Augustin když ve svém Vyznání napsal: "Co bude z nás? Co bude z nás? Vstávají nevzdělání a dosa-hují nebes, a my se svou vědou bez srdce, hle, jak se válíme v blátě ne-čistoty." I dnes se chvíváme při pomýšlení nad budoucností lidstva. Co zde pře-vládne a kdo bude mít vrch? Ten, kdo se vyzná ve všech ekonomických a jiných tricích, kdo toho hodně ví? Nebo místo dravosti nastoupí pozná-ní srdce? Ježíš nás vybízí: "Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokor-ného srdce" (Mt 11,29). Kéž se splní proroctví: "A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstraním z vašeho těla srdce ka-menné a dám vám srdce z masa" (Iz 36,26). Běda lidstvu zářících moz-ků, ale prázdných hrudí s vyhaslými srdci. Jen lidé krásných srdcí jsou nadějí dalších dnů.

Z POUTNÍCH MÍST - MEDJUGORJE 15.4.1994

fax - Medžugorje 15.4.1994:

Pochválen buď Ježíš!

Ačkoliv od léta 1993 Panna Maria už přestala dávat poselství poutní-kům (po Ivanovi, při nočních setkáních na hoře), v těchto posledních dnech dokonce dvakrát **požádala poutníky o modlitbu za Svatého Otce, za biskupy a kněze**. Pocítili jsme naléhavost této Mariiiny prosby. Jistě ví, proč o to prosí. Díky, že hod-ně pomůžete v Jejích plánech s naši-mi pastýři!

Někdy je slyšet: "Půjdu do Me-džugorje, až to bude církevně uzná-no!"

Uvažme dvě věci:

- "Medžugorje jako "místo mod-litby a kultu" bylo už jugoslávskou biskupskou konferencí uznáno.

- Autenticita zjevení ještě uznána není a může to ještě dlouho trvat, než bude uznána. Opravdu je snad jediný případ, kdy by církev byla uznala zjevení, která ještě pokračují? Kolik let po posledním zjevení čekala, než uznala Lurdy nebo Fa-timu? U Medžugorje musíme mít trpělivost: vždyť Panna Maria slíbila Mirjaně i Ivance, že se jim bude zje-vovat po celý jejich život - a možná, že totéž řekne i čtyřem ostatním, až jim sdělí desáté tajemství. A žád-nému z vidoucích ještě není 30 let. Bude-li církev čekat 10 let po smrti posledního...? Posuďte sami! Ale Království patří "násilníkům", kteří se dokážou zmocnit milostí ve chvíli, kdy působí. A v Medžugorje působí nyní! "Žijete čas velikých milostí," říká Panna Maria.

- Mons. Hnilica nás všechny v tomto ohledu povzbudil, když k nám přišel minulý měsíc. M.j. vyprávěl jeden z rozhovorů, který měl se Sv. Otcem po svém návratu z Moskvy 26.3.1984:

"Paolo, stávil jsi se v Medžu-gorje?" —"Ne, Svatý Otče."

"Jak!? TY jsi tam nebyl?" —"Ne, Vatikán mě odrazil."

Papež udělal gesto, které říkalo "nezneklidňuj se!" a dodal:

"Jdi tam inkognito. Pak mi povíš, co jsi viděl!"

Nato mu ukázal první knihu P. Lauerentina, četl mu pár úryvků a řekl:

"Medžugorje - to je pokračování Fatimy. Svět ztratil smysl pro nad-přirozeno. Znovu ho nalezne v Me-džugorje modlitbou, postem a svá-tostným pokáním."

O sedm let později 25. 8. 1991 sama Panna Maria potvrdila tuto návaznost mezi Fatimou a Medžu-gorje...

Šťastní, ano šťastní jsme pro to, co naše oči vidí, pro to, co naše uši slyší, pro každodenní příchod naší milované Matky!

Sr. Emanuela

1. KVĚTEN - SV. JOSEFA DĚLNÍKA

1. května se slavívá svátek Josefa Dělníka. Letos připadá 1. květen na neděli, liturgicky tedy slavíme 5. neděli velikonoční.

Filip potkal Natanaela a řekl mu: "Našli jsme toho, o kterém psal Mojžíš v Zákoně i proroci! Je to Ježíš, syn Josefův z Nazareta." (Jan 1,45)

Náš Pán Ježíš Kristus byl jeho rozpraskanýma, upracovanýma ru-kama pohlazen, rukama, které byly poznamenány prací, ale také otevřené pro dobrotu a nouzi bratra.

Jan Pavel II.

"Kdo se nebojí Boha, léká se i šustění listů."

"Magnetická střelka se uklid-ní, když najde sever. Lidské srdce se utiší, když nalezne Boha."

Josef Doubrava,

"Jihlavská mozaika"

JUBILEUM KARLA SCHULZE

Před 95 lety, dne 6. května 1899 se v Městci Králové narodil v rodině s dlouhou kulturní a uměleckou tradicí spisovatel a básník KAREL SCHULZ. Studoval na gymnáziu v Praze, pak na vysoké škole, ale z existenčních důvodů studium nedokončil. Stal se z něho dobrý novinář, divadelní kritik, parlament-ní zpravodaj a posléze vedoucí re-daktor Národní politiky.

Jako současník básníků Fran-tiška Halase a Vítězslava Nezvala patřil v mládí k jejich obdivovate-lům, přátelům, zastáncem básnické-ho poetismu.

S poetickým obdobím se rozloučil románem Dáma u vodotrysku (1926). Krátce nato prožil hlubokou vnitřní proměnu, kterou přesvědčivě završil konverzí ke katolictví. Živá víra mu přinášela sílu, pevnou vůli k překonávání překážek, obsahovala mnoho citových a volných prvků, vedla ho k aktivitě. Sám byl často překvapen, jaké osobní bohatství mu víra poskytuje a v té chvíli si připomínal prastarou moudrost "Ví-ra hory přenáší".

Literární dílo Karla Schulze je hojné a zajímavé. Bibliofilským tis-kem náboženského charakteru jsou Legendy a invokace (1931-1937), dále moderní pohádka Princezna z kapradí (1940), dva svazky poví-dek Peníz z noclehárny a Prsten královnin (1941). Kulminační prací, nejvíce čtenou je KÁMEN A BOLEST, román o umění a lidském osudu vy-nikajícího italského sochaře, malíře, architekta a básníka B. Michelan-gela. Román byl prvním dílem za-mýšlené trilogie, z níž byl publiko-ván ještě počátek druhé části Papež-ská mše (1943). Na historickou literaturu zaměřil svoji největší po-zornost, tento žánr se stal vrcholem jeho snažení.

Jubilant Karel Schulz zemřel v Praze roku 1943 na srdeční chorobu a byl pochován na Olšan-ských hřbitovech.

Stanislav Zeman

CO PŘEDCHÁZELO NÁVRATU PANNY MARIE

V Americe čekala nová socha Panny Marie, pořízená z darů na-ších občanů žijících v exilu, aby nahradila tu, kterou jsme tehdy na Staroměstském náměstí v Praze nedokázali ochránit před nevědo-mými vandaly, některými údajně i z řad "intelligence". Čekala na den svobody.

Když svoboda přišla, uspořádali věřící z Čech, Moravy i Slovenska pod záštitou a s požehnáním otce arcibiskupa mons. Vlka ve dnech 7. - 19. 11. 1992 pouť do Fatimy, jejímž záměrem bylo:

1. Poděkování Matce Boží za Její zjevení, zvláště fatimská (75 let), kte-rá mají dosah i význam celosvětový.
2. Poděkování Pánu Bohu za svatořečení Anežky Přemyslovny, kde mocná Mariina přímluva jistě vykonala své a za naši svobodu, zá-zračně získanou - bez krveprolití.
3. Odprosit Pána Boha a Pannu Marii za urážky, páchané zde i ve světě, za stržení Mariánského slou-pu 3. 11. 1918 v Praze, který byl vztyčen na poděkování za pomoc v nerovném boji se Švédy.

4. Zasvětit sebe a nás všechny Jejímu Neposkvrněnému Srdci tak, jak to žádala během svých zjevení od celého světa, aby se vyhnul zlu, před kterým varovala v tajemstvích. Nestalo se však, i když sluneční zá-zrak, který Bůh dal na důkaz pra-vosti zjevení vidělo tehdy přes 70 tisíc lidí! Místo zasvěcení se a obrá-cení kráčelo lidstvo k hrůzám 1. a 2. světové války a rudý drak z Apo-kalypsy, který ovládl Rusko a šířil bludy do celého světa, vykonal dílo zkázy. I před ním lidstvo varovala, avšak marně. - Půst, hlavně očí, uší, slov a kdo může i v jídle a roz-jímavá modlitba růžence - to je naše záchrana!

5. Aby naše národy začaly fun-govat jako duchovní a kulturní most mezi zbožností východní (cyrilometo-dějskou), která může obohatit kultu-rou srdce a zbožností - a západní (benediktinskou), která se nese v du-chu hesla "Modli se a pracuj".

Ale hlavně: V naprosté oddanosti Svatému Otci!

6. Zachovat a trvale udržet du-chovní spojení se Slováky, ať už po-litika dopadne jakkoliv. Naším spo-lečným jmenovatelem ať je Kristus a Panna Maria. Když se lidé povzne-sou k nim, nebude rozporů. Tam je naše pravá, společná řeč.

Dva autobusy věřících doprová-zelo pět kněží. Cesta byla náročná po fyzické i duchovní stránce, kající a plná modliteb. Po této pouti se pokračovalo v zasvěcování našich farností před dovezenou sochou Panny Marie Fatimské na našich hlavních poutních místech (St. Bole-slav, Klokoty, Lomec, Hrádek u Vla-šimi aj.) a v některých farnostech.

B.P.

"Jestli vidíme v ostudném stržení mariánského sloupu na staroměst-ském náměstí jakési zlé znamení té doby, pak chci věřit, že návrat Panny Marie z exilu je znamením, za kterým je třeba vidět všechny skutky lásky a víry, naděje a pokání mnohých věrných křesťanů. A věřím, že právě tato jejich žitá víra je důležitým zna-mením pro budoucnost církve v na-šem národě.

Mons. Jan Graubner,
arcibiskup olomoucký

AVETOUR ZA MARIÍ

- Itálie - Rosa Mystica - Montichiari, San Damiano, Schio
2. 6. - 11. 6. 94, jen 3 940,- Kč
- Medžugorje - výročí 1. zjevení Panny Marie,
22. 6. - 28. 6. 94, 1 700,- Kč
- Francie - velký Mariánský okruh, Paříž, Lisieux, Dozulé, Lurdy, Paray le Monial, La Saletta,
20. 7. - 30. 7. 94, 4 990,- Kč
- Francie, Španělsko, Portugalsko - velký Mariánský okruh západní Evropou, Lurdy,
Garabandal, Fatima, Guadalupe, El Secorial, Montserrat, La Saletta,
10. 8. - 25. 8. 94, 6 150,- Kč
- Medžugorje - svátek Povýšení sv. Kříže,
7. 9. - 13. 9. 94, 1 700,- Kč
- Sicílie, Itálie - Padov, Řím, Neapol. Plačící Madona v Syrakúsech
19. 9. - 28. 9. 94, 5 750,- Kč
- Francie - Lurdy, La Saletta
11. 10. - 19. 10. 94, 4 100,- Kč
- Izrael - Bus a loď přes Rhodos, Kypr, Haifa
15. 10. - 1. 11. 94, cena 14 500,- Kč

Přihlášky: Jiří Chválek, Družstevní 995, 518 01 Dobruška
tel. a fax. 0443-21929

KNĚŽÍ OBĚTÍ NÁSILÍ

* Po P. Giuseppe Pulisim, faráři z Palerma, který byl mafií zastřelen v září minulého roku, stal se obětí násilí další kněz P. Giuseppe Diana, farář v Casal di Principe u Caresrty. Podle údajů policie byl zastřelen dvěma ranami do obličeje v sakristii při přípravě na mši sv. P. Diana byl rozhodným odpůrcem mafie a ini-ciátorem kampaně, v níž apeloval na svědomí věřících a vyzýval je k osob-nímu nasazení proti mafií. Smuteč-ního průvodu se zúčastnilo na 1000 lidí, mezi nimi tři biskupové.

* Brazílský kardinál Lorscheider, arcibiskup diecéze Fortaleza, před-seda brazílské biskupské konferen-ce, velký zastánce chudých a utlačo-vaných, navštívil spolu se dvěma světicími biskupy M. Edmilsonem da Cruz a G. Mescimentem věznic ve Fortalezze, aby se osobně pře-svědčili o údajném špatném zachá-zení s vězni. Hned u brány byli všichni tři přepadeni vzbouřenými vězni, povaleni na zem a ohrožováni nožem a byli zadrženi jako rukojmí. Vězni použili rukojmí jako ochranné štíty a naložili je do pancéřovaného auta, které si vynutili od policie. Auto však mělo nehodu a to přimělo únosce, aby rukojmí propustili. Še-desátidevítiletý kardinál má těžkou srdeční chorobu, pro niž se podrobil již třem operacím. Dvacetihodinové zajetí těžce poškodilo jeho již tak vážný zdravotní stav.

KNA

ITALŠTÍ BISKUPOVÉ PLÁNUJÍ "KATOLICKOU KANCELÁŘ"

Řím 6.4.94 - Jako první důsledek výsledku italských parlamentních voleb chtějí itaľští biskupové zřít "pracovní skupinu", která by udržo-vala případné přímé kontakty s par-lamentem a vládou. Tato instituce, srovnatelná s "Katholisches Büro" v Bonnu, měla by fungovat jako "lobby" katolického názoru přede-vším v mravních otázkách jako bio-etika, potraty, eutanasie, soukromé školy, rodinná politika, sociální otáz-ky, jak prohlásil biskup Giuseppe Casale z Foggie zpravodaji římského deníku "Il Tempo". O takové pracov-ní skupině se uvažovalo už před volbami, řekl biskup Casale, nová politická situace vyžaduje její usku-tečnění co nejdříve.

(Podle Kathpressu)

ČTYŘI HŘÍCHY NOVINÁŘŮ

Během diskuse zorganizované Italským svazem katolického tisku arcibiskup Turina kardinál G. Sal-darini upozornil na čtyři hlavní hříchy novinářů současnosti. Jsou jimi podle něho povrchnost, cynismus, ex-hibicionismus a touha po vlivu a moci, nikoli služba společnosti. Tý-ká se to i novinářů katolických.

ZE SVĚTA...

* V Libanonu bylo zatčeno šest teroristů, kteří podnikli 27. února bombový útok na maronitský kostel, při kterém zahynulo 10 věřících a 60 dalších bylo zraněno. Atentát byl jedním ze série násilných akcí, které mají být výrazem protestu proti při-pravované návštěvě Jana Pavla II. v Li-banonu v květnu tohoto roku. KNA

* Jak informuje týdeník Der Sonntag, snížil se počet odpadů od katolické církve Německu v roce 1993 proti předchozímu roku o 20%. Ve městě Fulda činí tento pokles dokonce 60%. Generální vikář fuld-ský Alois Lang konstatuje, že u vel-ké části věřících se prohloubilo vě-domí, že nejsou "v církvi", ale sami "jsou církev". Mnichovský kardinál Wetter konstatoval s optimismem, že u lidí vzrůstá vědomí významu, jaký má pro ně církev a církevní obec.

* Grzegorz Piotrowski, jeden z vrahů otce Jerzyho Popieluszka v r. 1984, který byl v odsouzen k 15 letům vězení, byl propuštěn na svo-bodu. Důvodem zkrácení vazby je vážné onemocnění jeho manželky a kritická ekonomická situace jeho rodiny.

KNA

ALTERNATIVA: NATĚRAČ, NEBO BOŽÍ SPOLUPRACOVNÍK?

Hraběnka X. hledala pro svého 6-letého syna odpovídajícího vychova-tele. Doporučili jí pana Kristiána F. Gellerta, který vystudoval teologii a filozofii a byl profesorem poetiky v Lipsku. Známe ho jako později proslaveného básníka. Hraběnka si jej zavolala a byla hluboce pohnuta jeho učeností a zdravou, upřímnou zbožností. Nabídla mu neobyčejně vysoký plat a jiné příjemné pod-mínky. Nakonec řekla: "Jen jedno si vyprošuji! Máte pro svou velkou sčtetlost a učenost nejlepší pověst. Ale pro Boha: neudělejte z mého syna učeného pedanta. Nežádám víc

než jen lehký "nástřík" řečí, geogra-fie, matematiky, dějepisu a jak se ty věci jmenují. Jste znám svou zbož-ností. Jen pro Boha Vás prosím, ne-udělejte z mého syna žádného pořád se modlícího křesťana. Docela mi stačí, když mého syna naučíte 10 přikázáním a aby šel v neděli do kostela. Rozumějte mi, prosím, správně: Od všeho chci jen jakýsi "nástřík"! Tu odpověděl Gellert: "Je-li to opravdu Vaše přání, milostivá paní, pak bych Vám rád dal skrom-nou radu: Vezměte si k tomu raději natěračče!" Nečekal na odpověď, ale "uctivě se poroučel" ...

A. H.

S V Ě T L O V Y C H Á Z Í S C Í R K E V N Í M
S C H V Á L E N Í M
Č J . 2 5 6 / 9 4 O R D . Z 1 . 3 . 1 9 9 4 .

Zmíněné církevní schválení neznámá schválení případných zpráv a článků o tzv. soukromých zjeveních, protože tyto jsou uveřejňovány na základě směrnic papeže Pavla VI. ze dne 14. 10. 1966, které dovolují jejich zveřejnění s tím, že autor se předem podrobuje konečnému úsudku církve.

Sídlo hlavní redakce: Olomouc, Dolní nám. 24, PSČ 771 00, telefon a fax 068/52 228 03. Zde se také Světlo sází a tiskne.

Filiální redakce Brno, Pionýrská 19, PSČ 602 00, tlf. 05/75 88 67.

SOUČASNÉ PROBLÉMY KNĚŽÍ

Podle vyjádření freiburského arcibiskupa Oskara Saiera jsou nejzávažnějšími problémy kněží v současnosti přetíženost, osamocennost a nedostatek času pro modlitbu a duchovní život. Římská kongregace pro otázky kléru pracuje v současnosti na dokumentu, který si všímá aktuální životní situace a naléhavých potřeb kněží a nabízí konkrétní pomoc a doporučení. Sdě-lil to mons. Sailer na závěr zasedání pléna této kongregace v Římě. Po řa-dě dobrých dogmatických a spiri-tuálních dokumentů je na pořadu pokud možno co nejkonkrétnější text.

Vzhledem z pracovnímu přetížení kněží je nezbytné, aby byli v řadě úkolů nahrazeni laiky, kteří mohou zastávat nejen místa ředitele chóru, ale také v oblasti církevních financí a správy. Arcibiskup Saier prohlá-sil, že podobnými úkoly již neza-městnává žádného kněze.

K velmi závažným problémům, s nimiž se kněží musí potýkat, je např. rostoucí nezaměstnanost a narůstající násilí. Úzkosti a nouze nezaměstnaných nemohou nechat duchovní správce netečné, a vy-volávají u nich často bezradnost.

Podle týdeníku Der Sonntag

BISKUPSKÁ KONFERENCE O ZVÍŘATECH

Němečtí biskupové se vyslovili proti použití pokusných zvířat pro vývoj kosmetických přípravků. Schva-lují naopak pokusy potřebné pro vývoj medikamentů, ale i v tomto případě požadují, aby bylo co nej-více omezeno trápení zvířat. Kde je to možné, mají se pokusy na ži-vých zvířatech nahradit experimen-ty na izolovaných orgánech a tkáních. Výsledky pokusů by měly být široce publikovány, aby se předešlo zbytečnému množství to-tožných pokusů.

Dále upozorňují na strádání, ja-kým bývají vystavena užitková zví-řata při hromadním chovu. Je otáz-kou, zda je každodenní spotřeba masa dostatečným důvodem k utr-pení, jakému jsou zvířata vystavo-vána. Je třeba věnovat pozornost i technice usmrcování zvířat, která musí být rychlá, bezbolestná a bez-pečná. Za problematický pokládají biskupové i hromadný transport živých jatečných zvířat, který čas-to trvá z různých důvodů neúměrně dlouho. Kladou rovněž otázku, zda při produkci některých "zvířecích lahůdek" je skutečná potřeba lidí přiměřená k utrpení postižených zvířat.

S etickými problémy jsou spo-jeny i genetické pokusy na zví-řatech. Zásahy do zárodků živých bytostí vedou nesporně k závažným změnám. Dojde-li u mnoha jedin-ců k nevratnému narušení vývoje, může to mít nepředvídatelné ná-sledky v budoucnosti. Biskupové současně zdůrazňují, že provádění genetických změn není samo o sobě amorální, ale požadují, aby při hro-madném použití těchto technik se důsledně dbalo nej-různějším regu-lačních kritérií.

Biskupský dokument obsahuje ve své závěrečné části konkrétní do-poručení, která se týkají výchovy pro správný vztah k živé přírodě. Jsou zde doporučeny texty a jiné materiály pro bohoslužby, výuku náboženství, pro církevní spolky a farní společenství. Je připojen se-znam literatury, filmů a pomůcek i adresy pracovníků, kteří se v jednotlivých diecézích zabývají problematikou ochrany zvířat.

Der Sonntag /KNA/ es

VÝROČÍ STAVITELE A OBNOVITELE CHRÁMŮ

Nejrozsáhlejší církevní stavbou u nás, jež trvala s přestávkami ně-kolik staletí, je katedrála sv. Víta na Pražském hradě. O její dostavbu se zasloužila Jednota pro dostavbu katedrály, založená před 135 lety (1869) a to z iniciativy kanovníka svatovítské kapituly Václava Michae-la Pešiny z Čechorodu a konkrétních tvůrců - stavitelů, sochařů, malířů aj. umělců. Úkol, který na sebe Jed-nota vzala, byl velmi náročný. Přede-vším se snažila shromáždit dostatek peněz. I když se jí podařilo získat podporu státu, církevních institucí a šlechty, přece značná část nákladu pocházela z příspěvků členů Jed-noty, z darů organizací a odkazů jednotlivých osob. Jako poradce byl na jednání představenstva zván architekt a známý mecenáš Josef Hlávka a v umělecké radě, složené z odborníků pro architekturu, so-chařství a malířství, působil projek-tant Národního divadla a Domu u-mělců Josef Zitek. Záštitu nad Jed-notou a její náročnou činností převzal pražský arcibiskup Bedřich kardinál Schwarzenberk.

S dostavbou katedrály započal architekt Josef Kranner, ale jeho vesměs přípravné práce brzy skon-čily, neboť náhle zemřel. Stavebního díla se v r. 1873 ujal arch. Josef Mocker, který se již proslavil někte-rými kostelními stavbami a později regotizací hradu Karlštejna. Vytvořil opěrný systém katedrály a postavil dvě štíhlé novogotické věže v průčelí chrámu.

Třetím architektem, zabývajícím se dostavbou, byl Kamil Hilbert, je-hož 125. výročí narození si letos připomínáme. Dokončil chór Svato-vítské katedrály, zbudoval novogo-tický náhrobek (tumbu) a hlavní ol-tář v kapli sv. Václava, včetně zlace-ného svatostánku. Nad Zlatou brá-nou vytvořil největší okno katedrály s kružbou, obnovil, či opravil ně-keré narušené starší části chrámu a vše stihl do tisícího výročí mu-čednické smrti hlavního patrona svatého Václava, do září 1929, kdy se toto církevní stavba zaskvěla v plném lesku. Dostavba katedrály byla velkým životním dílem Kamila Hilberta, v němž dotvářel novodobou církevní architekturu.

Životní výročí arch. Hilberta je příležitostí k připomenutí celého jeho záslužného díla, dovršeného do-končením katedrály před 65 lety. Od stavby secesního kostela ve Štěcho-vicích, lze postupovat ke křesťní kapli v Čakovcích, k rekonstrukcím děkanských kostelů v Lounech, Čá-slavi, Nymburku, k renovaci gotic-kého farního kostela v Kouřimi, Vo-lenicích, sv. Petra a Pavla v Měl-níku, P. Marie v Jaroměři, hřbitov-ního kostela v Domažlicích, až po světské stavby, přestavby a rekon-strukce. S architektem A. Wiehlem se podílel na novorenesanční rekon-strukci Novoměstské radnice v Pra-ze, postavil vilu v Dobřichovicích, pseudorenesanční dům v Lounech, pseudoslohovou vilu na Křemešniku (hrad U sedmi havranů), náhrobek na hřbitově v Plzni a spolu s J. Moc-kerem se podíleli na důkladné re-konstrukci hradu Křivoklátu. K vel-kým zásluhám Kamila Hilberta patří skutečnost, že zajistil součinnost no-vých uměleckých generací při reno-vování našich vzácných památek. Péče o ně musí být i nadále v po-předí zájmu celé naší veřejnosti.

Stanislav Zeman

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ...

Nový způsob lidových misii (Světlo č. 17)

V naší farnosti probíhal neokate-chumenát během dvou měsíců před velikonoce-mi. Byl otevřený pro vše-chny, ale především chtěl ve věřících probudit opravdovou touhu žít kaž-dodenní život s Kristem, který má být středem našeho myšlení a jed-nání. Znamená to uvědomělé setká-vání s Kristem. Setkání s živým Je-žíšem v jeho slovu a v Eucharistii znamená nové vidění a uzdravení vnitřního života.

Mnozí křesťané jsou jako mrtví, strnulí, bez života, ačkoliv věří v Bo-ha a chodí do kostela. Když jenom vyslechnou příběh z Písma sv., bez toho, že mne se toto bezprostředně týká, víra jde mimo život. Jestliže však člověk vstoupí do tohoto děje - já jsem ten Josef egypt., já jsem ten reptající lid na poušti, já jsem ten marnotratný syn, Magdalena, Za-cheus, mrtvý Lazar... a ptám se sám sebe, co ve mně žádá oživení, když já se v tom příběhu najdu, když vi-dím v nemocném sama sebe, když si kladu otázku jako nemocný, co mám dělat a mluvím s Ježíšem o své nemoci, o sobě a svých problémech, Ježíš se mě dotýká svou láskou, mi-losrdenstvím, pomocí, a já se měním. Živý Ježíš se setkává s živou vírou člověka a nastává proměna, nový život, nové vidění...

Tuto zkušenost potvrzují ti, kteří vytvořili nové společenství (asi polo-vina těch, kteří navštěvovali kateche-ze) a scházejí se týdně jednou na bohoslužbu slova a jednou ke slave-ní Eucharistie. Neokatechumenátní přednášky a diskuze u nás dávali bratři a sestry ze Slovenska. Dva manželské páry a svobodné děvče. Jejich vyprávění, jak to, že se setkali s Ježíšem živým, změnilo dosavadní způsob života, byl mohutným svě-dečtívím, že živý Ježíš stále působí ve své církvi.

Dnešní doba potřebuje nové formy apoštolátu. A neokatechumenát je jednou z nich.
J.K.

Lurdy jsou místo, kde se Panna Maria zjevila Bernardetě. Když tam jel poutní zájezd, přihlásila jsem se i s manželem. Nemohu Vám sdělit všechny své pocity, ale po 30 letech jsem znovu prudce zatoužila po svaté zpovědi. Původně jsem jela jen na laciný zájezd, uvidět kus světa. Ale pohled do obličeje Bernardetě a po mši svaté sloužené P. V. Altrichtem jsem věděla, že už nemohu žít jako dříve, ale že se musí změnit celý můj život.

B. A., Ostrava

Týdeník Světlo považuji za užitečný. Myslím, že se mu daří zachovat si určitý charakter, který je odlišný od Katolického týdeníku a obě periodika považuji za potřebné. Nemyslím, že by si konkurovaly v tom smyslu, že buď jeden, nebo druhý. Vždy se na další číslo těším.

S. M. M. J., Praha

Časopis Světlo je mimo jiné velkým bojovníkem proti potratům.

Můj otec je lékař a patří mezi první lékaře, kteří u nás začali propagovat teplotní metodu. Moji rodiče ji používali celé manželství a fungovalo to perfektně. Můj tatínek, i když je už dávno v důchodu, vede předmanželskou poradnu na faře v okolí svého bydliště, ale zájem je malý.

Určitou neděli v měsíci je k dispozici novomanželům ve svém farním kostele - vyhlásilo se to, ale novomanželé nemají zájem. Uvědomila jsem si, že na kondomy jsou velké reklamy, na pilulky jsou velké reklamy, ale na metodu neplodných dnů reklamy žádné. Lidé by o ní měli něco vědět a katolické dvojice by zájem mít měly.

M.K., Ludgeřovice

Otázky, odpovědi: O CÍRKEVNÍ CENZUŘE

Co je to vlastně "imprimatur"? Hovoří se o něm vždycky v souvislosti s církevním schválením. Mám tomu rozumět jako "církevní cenzuře", jež nahrazuje cenzuru státní?

G. P., Velká Lhota

Slovo "imprimatur" je latinské a znamená v překladu "at' je vytištěno". Kromě "imprimatur" je možno ještě uvidět v náboženských knihách poznámku "nihil obstat", což znamená "nic nebrání, aby tato kniha mohla být vytištěna".

Samozřejmě, že v církvi existuje funkce cenzora. Jsou to odborníci na teologické disciplíny, které diecézní biskup nebo biskupská konference pověřují přečtením příslušné knihy, než se jí udělí "imprimatur".

Tato praxe církve je prastará. Církev se od počátku snažila čelit škodlivému vlivu knih, které předkládaly bludy jako pravdy víry. Už v Písmu svatém nalézáme příklady, že apoštolové zakazovali křesťanům číst a poslouchat nauky, které se lišily od nauky Ježíše Krista. Sv. Pavel v listě Galátanům píše velice ostře: "...kdybychom my nebo sám anděl z nebe vám hlásali jiné evangelium než to, které jsme vám hlásali, buď proklet!" /Gal 1,8/.

Proto katolická církev vždycky vyžadovala, aby knihy vydávané jejím jménem a pojednávající o víře a morálce neobsahovaly bludy, jež by věřící uváděly ve zmatek. Od 6. století se ujala praxe předkládání knih o víře a morálce jejich autory přímo papežům, aby posoudili jejich pravověrnost. Od 16. století se stala tato forma závazná. K vydání knihy spojené s vírou nebo morálkou bylo třeba svolení papeže nebo místního biskupa. Poněvadž ne všichni autoři tento příkaz respektovali, vydal r. 1559 Svatý Stolec "Index zakázaných knih", jenž obsahoval zároveň všeobecné zásady, co by katolík číst neměl, jakož i seznam titulů obsahujících bludy. Po Druhém vatikánském koncilu byl Index zrušen.

Dnes v souladu s předpisy kano-nického práva nesmí být bez imprimatur vytištěny: Písmo svaté, liturgické knihy, modlitební knihy, katechismy, publikace z oboru bibliistiky, dogmatiky, kanonického práva, dějin církve a jiných odvětví věrouky a mravouky.

Tato církevní cenzura nemá nic společného s cenzurou totalitních režimů. Katolická církev nikomu nebrání, aby vytiskl cokoliv, co je v rozporu s její naukou, ale nikoli v církevním nakladatelství a jejím jménem. Církevní cenzura nesleduje nic více a nic méně než to, aby publikace, které se vydávají za katolické, skutečně katolickými byly, to znamená, aby neobsahovaly tvrzení, jež jsou v rozporu se zjevenou pravdou Kristovou. Že k těmto nekalým snahám, které sledovaly zničení církve zevnitř, skutečně docházelo hned na počátku církevních dějin, svědčí výše uvedený citát z Písma svatého. Církevní cenzura není zaměřena proti lidem vně církve, které nikterak neomezuje, dokonce ani proti těm katolíkům, kteří se ocitli v rozporu s katolickou naukou. Církev se

přihlásila ke svobodě svědomí, která zahrnuje též svobodu tisku a slova. Necht' si tito lidé publikují a vydávají, co uznají za vhodné, ale ať to nepředkládají jako katolickou nauku a víru církve. Proti této ne-pravdě je třeba se bránit a tomu slouží církevní cenzura, imprimatur a nihil obstat. *Otec Antonín*

PSYCHOLOGIE A NEW AGE

Novodobé hnutí známé pod ná-zvem New Age rozvíjí mohutnou propagační kampaň, jejímž obsahem je přesvědčovat světovou veřejnost, že našlo lék na všechny těžkosti a problémy současného světa. Tento lék spočívá podle tvrzení apoštolů hnutí v jedinečném spojení nábo-ženství a vědy. Jedním z vědních oborů, na který se především odvo-lává, je psychologie.

Psychologie překonala tendence "hlubinné psychologie" S. Feuda a A. C. Junga tzv. třetím proudem - **humanistickou psychologií**. Jejimi protagonisty byli američtí psycho-logové C. R. Rogers (1907-87) a A. Maslow (1908-1970). Humanistic-kou se tato psychologie nazývá pro-to, že se nechce omezit pouze na individuální terapii, ale chce se stát nástrojem pro vyléčení celého lid-stva (= lat. humanitas). Tato psy-chologie vychází z antropologického konceptu, který idealizuje člověka: v každém člověku je zdravé jádro, ale potenciál jeho osobního štěstí byl deformován a "vylopuen" autoritativ-ními tlaky působícími v rodině a ve společnosti především pod vlivem křesťanství. Léčba spočívá v opětov-ném probuzení sebevědomí, v osvo-bození sama sebe uvědoměním si své **naprosté nezávislosti**. Výsled-kem je tzv. seberealizace (sebeusku-tečnění). Od individuální terapie přechází humanistická psychologie k **utopii o záchraně světa** skrze všeobecnou **seberealizaci**. (Každý člověk se ovšem potřebuje realizo-vat, uskutečnit své touhy, plány a cíle. Není to však jediný a nejvyšší prvek v lidském životě, aby seberealizace vedla k naplnění smyslu ži-vota, musí být v harmonii s Boží vůlí.)

Jelikož k nejdůležitějším ambi-cím každé sekty patří snaha vystu-povat jako zachránce světa, a tato psychologická koncepce člověka na-bízí možnost jejího uskutečnění snadno a rychle přirozenými pro-středky, přesněji řečeno vlastními silami, rozšířila se humanistická psychologie masově do nejrůznějších hnutí a sekt, z nichž jedny se do-volávají bible, jiné Buddhy a jiné opět indiánských božstev a šamanů, nebo čarodějnic i Satana. Celá tato nepřehledná vlna dostala název "psychoboom" (boom je výraz pro označení fáze rychlého vzestupu konjunktury). Psychoboom se stal nejdříve v americkém a pak i evrop-ském prostředí sférou nevidaného byznysu, jehož se účastní i řada podvodníků. Patří k nim např. "Program na rozšíření vědomí" H. J. A-menta nebo sekta zvaná Scientology, která rozvinula gigantický obchod s kursy seberealizace pro manažery za horentní sumy. (Zahájila již svou činnost i v ČR.) Tato "třetí vlna" psy-chologie vyústila nakonec, díky pře-devším A. Maslowovi, do tzv. "čtvrté síly" jako **transpersonální psycho-logie**, která si přibrala na pomoc různé techniky speciální meditace a jógy z orientálních náboženství včetně učení o převtělování. To, co spříz-ňuje tuto fázi psychologie s orientál-ními náboženstvími, je právě princip sebespasení: člověk musí spásu (Boha) hledat a najít jedině sám v sobě. Sekty usilující touto cestou o "uzdravení světa" mají zpravidla silné diktátorské, totalitární až fašis-tické tendence.

Psychologicky zdůvodňovaná uto-pie o nové cestě záchranu lidstva od-povídá přesně tomu, k čemu směru-je hnutí New Age. Ostatně do bezbře-hého rámce New Age patří takřka všechny ony sekty a hnutí, o kterých byla výše řeč. Zde se dočkala rene-sance i hlubinná psychologie A. C. Junga. Ve spojení s esoterickými orientálními náboženskými prvky byla vytvořena tzv. **terapie Nového věku**, jejímž celosvětovým centrem je Esalen v Big Sur v Jižní Kalifornii. Středisko disponuje prakticky ne-omezenými finančními prostředky a nesmírným vlivem v masmédiích, ve vládách států i v OSN.

Co může lidstvo očekávat od této "celosvětové terapie" a nového hu-manismu, bylo vyzkoušeno praktic-ky ve Spojených státech již koncem šedesátých let. Dr. William Couisson (1934) byl dlouholetým spolupra-covníkem zakladatele humanistické psychologie C. Rogerse. Jako pře-svědčený katolík dostal za úkol apli-kovat metody humanistické psycho-logie v komunitách jezuitů, řádových sester Boží Prozřetelnosti a dalších.

Jak potvrzuje dr. Couisson, na Západě celá řada řeholních komunit hledala v šedesátých letech pomoc psychologů, a to v důsledku falešné-ho výkladu II. Vatikánského koncilu a pod vlivem modernismu. "Říkali jsme jim: Necítíte Boha v srdci? Ne-stačí vám, že jste sami sebou a ne-mohlo by toto vědomí z vás udělat dobré katolíky? A pokud se vám to nedaří, asi nemáte být vůbec kato-líky." Když po několika letech svého působení v katolických klášterech zhodnotil destruktivní výsledky těchto psychologických metod, upu-stil na naléhání své manželky od své dosavadní velice lukrativní praxe a je dnes jedním z mála odborníků, kteří jsou ochotni říci světu sku-tečnou pravdu o skutečným výsled-cích působení novodobých "psycho-logických terapeutických metod".

V létě 1966 zahájil dr. Couisson psychologickou terapii v klášterech sester Neposkrvněného Srdce Panny Marie, v nichž žilo 560 řádových sester, které vedly 60 škol na území Spojených států. Rok po zahájení psychologické terapie požádalo 300 z těchto řeholnic Řím, aby je zprostil řádových slibů. Z 60 škol vedených sestrami zbylo jen několik. Dřívější řádové sestry pojednou našly smysl své seberealizace v sexuální nevázanosti, v promiskuitě a homo-sexualitě. Jak řekl dr. Couisson do-slovně, "naším působením se stal svět chudší".

Dr. Couisson vyjádřil velmi vážné obavy ze skutečnosti, že uvedené antropologické koncepce a psychologické aplikace pronikají prakticky do všech oblastí lidské činnosti. To, co se stalo s řádovými sestrami, to nyní hrozí celé společnosti: hrozí zhroutení a zničení kultury.

Uplatňování principu naprosté vnitřní nezávislosti ve výchově, při čemž jedinec všechno své poznání vyvozuje pouze ze svého osobního prožitku, vede ke zrušení veškeré kulturní a etické kontinuity a stability společnosti. Ohrožuje povážlivě i samotnou kvalitu vzdělání. Na jedné americké škole, která se dala touto cestou, odpověděl žák písemně na otázku, kdo objevil Ameriku, takto: "Polumpus, diskober, amerkas" místo "Columbus discovered America". Učitel mu dal "výbornou" a řekl, že žák to myslel dobře, ale nebyl schop se správně vyjádřit.

Jestliže vlastní zkušenost a subjektivní názor je nadřazen předávání poznatků a závazných norem, je to vážné **ohrožení budoucí společnosti**. To se projevuje např. při sexuální výchově mládeže. Učitel nebo vychovatel (pokud je ještě na místě použit tento termín) nepředává dětem žádné zásady a žádnou jednoznačnou orientaci, protože to by bylo podle současné ideologie "autoritativní", což je nepřijatelné. Žáci mají do výuky vnést vlastní zkušenosti, pocity a představy. Výsledek je ten, že ti, kteří v této oblasti mají již své předčasné zkušenosti, stávají se automaticky středem pozornosti a "instruktory" pro ostatní. Děti jsou tak naváděny, aby udělaly samy podobnou zkušenost a aby případně i překonaly své zkušenější kama-rády. Výchova v oblasti sexuálního chování tak vede k promiskuitě, ho-mosexualitě a pedofilii, instruktáže o drogách k jejich konzumu, při čemž hranice věku "první zkušenosti" je stále nižší a nižší.

Pokud jde o oblast vědy, hrozí zde místo rozvoje úpadek. Jestliže uplatníme požadavek, aby studenti medicíny kladli všechny otázky sami a hledali jejich řešení ve vlastním prožitku a zkušenosti, znamená to zhroutení lékařské praxe. Zhroutí se stejně jako zhroutily řeholní společnosti, jejichž členům byla vnutkuta zmyšlenka, že odpověď na všechny teologické a morální otázky musejí hledat jen sami v sobě. Je to bludná cesta subjektivismu, která ukazuje, kam člověk dojde, když je sám sobě bohem. Dr. Couisson to nazval "**jízdu do kulturní propasti**".

Hromadné zneužívání psycho-terapeutických metod založených na falešné koncepci člověka způsobuje lidské společnosti nenapravitelné škody a stává se ve skutečnosti sebevražedným nástrojem. Popisované nové proudy ovšem pronikají bezostyšně na naše vysoké školy a začnou ovlivňovat i pedagogy nižších stupňů škol. Je povinností křesťan-ských rodičů informovat se, jaké názory vštěpují jejich dětem učitelé a jaké metody používají. Pod nálep-kou modernosti a nového přístupu mohou být bezbranným dětem za-sazovány nezhojitelné rány. Je také povinností křesťanských pedagogů, aby se důkladně seznámili s podsta-tou a praxí hnutí Nová doba ve vý-chovné oblasti a aby byli neohrože-nými obránci dětí a zasvěcenými informátory a rádci rodičů.

Křesťanství nepotřebuje žádnou psychoterapii Nové doby, nepotře-buje žádnou inspiraci z "velkých duchovních proudů lidstva", jak se domnívají někteří křesťanští učenci. Nepotřebuje žádné doplnění ani modernizaci. To, co křesťanství po-třebuje, je nekompromisní **návrat ke svým vlastním pramenům, ke svátostem a k životu podle evan-gelia**, jehož požadavky jsou velmi dobře ba jedinečně sladěny s lidskou psychikou a jejími potřebami, neboť mají společného Autora. (Kdo mu byl nebo kdo by chtěl mu být rád-cem?) Kromě toho to, co se k nám prodírá, nejsou žádné velké du-chovní proudy, ale kalné přívaly, které **ohrožují samu podstatu kře-sťanství** a ve svých důsledcích představují v duchovní oblasti tutěž zkázu jako v oblasti tělesného zdraví virus HIV: ztrátu veškeré rozlišovací schopnosti a odolnosti vůči zlu.

Václav Uherský

Prameny:

Küenzlen, G.: Humanistische Psy-chologie, Psychoboom und Weltan-schauung. Stuttgart 1985.

Müller-Küppers: Destruktive Kul-te. Göttingen 1983.

Ruppert, H. J.: New Age - Endzeit oder Wendezeit? Wiesbaden 1985.

Schmidtchen, G.: Sekten und Psychokultur. Freiburg 1987.

Weber, M.: Die Welt ist durch uns ärmer geworden. In S.K.W. 11/94.

MALÝ SLOVNÍK "NOVÉHO VĚKU"

Na tomto místě systematicky vy-světlujeme obsah některých pojmů, s nimiž můžete přijít do styku v rám-ci propagace hnutí Nového věku (New Age), které se na plno rozběhlo i v našich sdělovacích prostředcích. Slova označená v textu */ budou v tomto slovníku postupně vysvětlena.

PANTEISMUS

Filozofický názor vycházející z představy, že svět (všechno to hmotné, co existuje) a Bůh jsou to-též. Bůh je imanentní světu (existuje výlučně uvnitř tohoto světa) a je jeho hybnou silou. Takové chápání světa se objevuje

již v antice, na evropské půdě s ním vystoupil B. Spinoza ("bůh neboli příroda") a vlastní ter-mín panteismus zavedl na poč. 18. století J. Toland. Panteismus se stal součástí myšlenkového světa hnutí New Age jako reakce na sekula-rizační proces nastoupený osvícen-stvím, který ve svých důsledcích vedl nejen k popření existence osob-ního Boha, ale i ke znehodnocení přírody jak ve filozofickém chápání tak v praktickém drancování. Moti-vace pro důstojnější postoj k přírodě má být nalezena v jejím ztotožnění s bohem. Inspirace pro takové pojetí se hledá v některých pohanských náboženstvích (indiánských kultech, hinduismu, */ šamanismu a pod.) Jednou z praktických aplikací pan-teistického nazírání světa je */astro-logie a */hlubinná ekologie.

Vážení čtenáři!

Máte pocit, že žijeme život plný kompromisů mezi ideály a skutečností? Je to nadhozená otázka a "není času" a "není klidu" se nad ní zamyslet. Ztište se na chvíli při četbě našeho týdeníku. Mnozí nám píší, že jej uvítali jako SVĚTLO k orientaci v nových problémech. (Během půlroku se počet odběratelů - bez nákladné reklamy - více než zdvojnásobil.)

Když si dnes přečtete např. článek "Psychologie a New age", zjistíte hned několik velmi závažných informací, které by měli vědět kromě Vás i Vaši drazí a Vaši přátelé, celá farnost...

MĚLI BY ČÍST "SVĚTLO"! Nuže?

S T A Ň T E S E Š I Ř I T E L I S V Ě T L A !

1. STAŇTE SE PŘEDPLATITELEM "SVĚTLA". Jestliže jím už jste, předejte objednávací lístek svým přátelům, dalším dejte opsat naši adresu - objednat mohou korespondenčním lístkem nebo i telefonicky (068 / 52 228 03). Zvláště rádi uvítáme hromadné objednávky Světla na jednu adresu ve farnosti. Farním aktivistům při odběru nad 30 kusů poskytneme i slevu.

2. POŠLETE SVĚTLO ZDARMA SVÝM PŘÁTELŮM (pošlete nám jejich adresy a my se postaráme o odeslání ukázkového čísla).

3. PŘEDPLAŤTE SVĚTLO SVÝM PŘÁTELUM.

Do tohoto čísla je vložen arch se třemi korespondenčními lístky, které Vám tuto snahu ulehčí.

V druhé části archu je nabídka našich knih i publikací jiných katolických nakladatelství (máme totiž zásilkové knihkupectví, kde můžete objednat i další náboženskou literaturu: její seznam Vám na požádání pošleme). PAMATUJTE, že "NEJEN CHLEBEM ŽIV JE ČLOVĚK..." - "NEJVĚTŠÍM NEPŘÍTELEM KATOLÍKŮ JE NEVĚDOMOST" (Pius XI.).